

„Danferen“
 et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.
 „Danferen“ udkommer hver Onsdag og
 Lørdag.
 Pris pr. Aargang i de Forenede Stater
 \$1.50; til Udlandet \$2.00.
 Bladet betales i Forstud. Bestilling, Beta-
 lung, Adressforandring og alt andet
 angaaende Bladet, adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.
 Redaktør: Harald Jensen.
 Entered at the Post Office at Blair, Nebr.,
 as second-class matter.
 Advertising Rates made known upon
 application.

„Danferen“
 bliver sendt til Subskribenter, indtil udren-
 telig Ophævelse modtages af Udgi-
 verne og af Hæd er betalt, i Overensstemmelse med de
 Forenede Staters Postlove.
 Naar Læserne henvender sig til Folk, der
 averterer i Bladet, enten for at købe hos dem
 eller for at søge Oplysninger om det averter-
 ede, behøves de altid omtale, at de læse Averti-
 sementet i dette Blad. Det vil være til
 gensidig Nytte.

Fra Englands Kirkeliv.
 H. F. Wintonogram.

I. Oksford Høuse's Biblioteksvær-
 se hænger tre store Portrætter, af hvil-
 ket det ene forestiller Canon Henry
 Scott Holland det andet Fader Ab-
 derley og det tredje Dr. Ingram, før
 Oksford Høuse's daglige Leder og Vis-
 London's ideelle Biskop, nu nu Lon-
 don's Biskop. Billedet viser et slag-
 løst energisk Ansigt med et Par stolige
 spillende Øjne.
 Arthur Foley Wintonogram
 er født d. 26 Januar 1858 i Wor-
 cestershire; hans Fader var Sogne-
 præst var G. Wintonogram til
 Standford, og hans Moder, som end-
 nu lever, en Datter af Dr. Peppys,
 som var Biskop i Worcester. Efter
 at Stoletheden var tilenddragt, som
 Ingram til Oksford. Hans Univer-
 sitetsaar blev ikke som for hans For-
 mand paa London Biskop, Dr.
 Manvell Creighton, Indledningen til
 en glimrende videnskabelig Lærebog,
 han blev ingen liden Eftægt eller Pat-
 ristikker, men søgte sig snart tiltraktet
 af det praktisk-kirkelige Arbejde. Først
 studerede han ved Marlborough Col-
 lege, dernæst overtog han en Læse-
 post ved Keeble College under Dr. Tal-
 botts Ledelse. I Begyndelsen af Aar-
 et 1884 blev han af den da værende
 Biskop Wichefield Dr. MacLagan (nu
 Erkebiskop af York) ordineret til Dia-
 kon og allerede 9 Maanedere efter, Reg-
 len er ellers at der skal gaa et Aar, til
 Præst ved St. Marys, Shrewsbury;
 1886 blev han Kappelhan hos en Bis-
 stop og 1888 Leder af Universtitæts-
 lementet Oksford Høuse i Bethnal
 Green, samt 1895 Sognepræst for St.
 Mathæus Sogn, hvori Oksford Høuse
 ligger. Det var først under Dr. In-
 gram's Forgang, nu værende Can-
 on H. Hensley Henson ved Westmin-
 ster, at Oksford Høuse fra at være et
 mere privat Arbejde var traadt frem
 for Offentligheden, og det var derfor
 et kritisk Tidspunkt for Oksford Høuse
 da Dr. Ingram overtog Ledelsen; man
 havde allerede meget Arbejde; Klub-
 ber blandt Mænd og Drenge, Fattig-
 pleje, Søndagsdistiktion, Missions-
 gudstjenester og maanedlig Klubguds-
 tjenester, men alligevel led Arbejdet
 under den stabege stiftende Styrkelse.
 Siden 1885 havde Mr. Jackson, Mr.
 James Abderley og Mr. Hensley Hen-
 son været Ledere, og man trængte nu
 til en Mand, som havde Kald og Lyft
 til at forestaa Arbejdet i en længere
 Aarrække og samtidig Evner til at in-
 teressere saavel den studerende Ung-
 dom som det rige West London for
 Sagen. Ingram viste sig at være den
 rette Mand, og under hans Ledelse
 blev Oksford Høuse's Ry fastslaaet
 over hele England ja langt ud over
 dets Grænser. Han saa snart, at skul-
 de Arbejdet virkelig lykkes, maatte man
 have en Bygning som Centrum for
 Arbejdet og som Opholdssted for Ar-
 bejderne, der hidtil havde boet til
 Leje i det omgivende Kvarter, lige-
 som Oksford Høuse selv hidtil hav-
 de lejet sig ind i en gammel Skole.
 En kraftig Agitation blev sat i Gang,
 i November 1891 nedlagdes Grund-
 stenen, og den høitidelige Indvielse

fandt Sted i Juni 1892. Dernæst var
 det ham en Hjertesag at faa flere Ar-
 bejdere, Kandidater fra Universtite-
 tene, til Oksford Høuse; han rejste da
 fra College til College, navnlig i Oks-
 ford, og lagde de unge paa Sinde,
 hvilke Forpligtelser, der følger med et
 fornemt Navn, Rigdom og Rundstæb-
 ber, at de ikke maatte drøbe deres Ung-
 doms Tid hen i Klubben, men i Ste-
 det for tage til Oksford Høuse og tjene
 deres fattige Brødre, om dog Westend
 og Eastend gennem dette Arbejde kun-
 de komme hinanden nærmere. Hans
 begejstrede Taler rev de unge med, og
 den ene efter den anden, Hertug- og
 Lordsonner saavel som Pengearisto-
 kratiets Søner, meldte sig til Gern-
 ingen. 1888 var de fæste Medarbej-
 deres Antal 4, 1890 var det vokset til
 17 og 1897 til 30, og samtidig var
 den aarlige Indtægt fra 660 Pund
 Sterling i 1888 vokset til 1700 Pund
 Sterling i 1897. Tidlig og silde var
 Ingram paa Færde; det var et haar-
 dere Dagsarbejde, der ventede ham,
 efter at han havde sat de andre i Ar-
 bejde, end mangen Doktorarbejder i
 Bethnal Green. Han gik omkring fra
 Hus til Hus for at tale med Menne-
 sker, se til de syge, bevæge de Hand-
 lere, se til de lulle tidlige, for at deres
 Medhjælpere kunde faa mere Frihed;
 han satte sig ind hos Hjemmehaand-
 værteren og hos de stræmpetoppende
 Koner og talte et opmuntrende Ord til
 dem; med Interesse befaa han de
 smaa Værelser og de stinkende Bag-
 gaarde, hørte om, hvor utilfreds-
 liggende Vandsforsyningen var, og hvor
 man trængte til frisk Luft. Og hvad han
 saa og hørte, glemte han ikke at for-
 tælle ved Drawing-room Møder i
 West London. Fra Bethnal Greens
 snævre Gader gik Turen saa til „Lon-
 don's Hospital“ eller Sps-London for
 at varetage andre af Oksford Høuse's
 Opgaver og Pligter.
 Mange nye Opgaver blev taget op:
 the Webbe Institute, Repton Club, the
 Church lad's brigade, og meget andet.
 Men hvad der især gjorde Oksford
 Høuse populær i Kvarteret, var Dr.
 Ingram's Søndagsdistiktionmøder i
 Victoria Park. Denne er om Søn-
 dag Eftermiddag befolket af en Mang-
 de af Menneker, der med stor Interesse
 samler sig om Frikanternes, Socialis-
 ternes og Frelsens Hærs Talerstole,
 efter som nu enhver Smag er. I
 Begyndelsen nøjedes Ingram med at
 indfinde sig ved disse Møder og saa
 tage Del i Diskussionen, men det
 viste sig snart mest praktisk at have
 sin egen Talerstol. Al 3 Søndag Ef-
 termiddag fandt Møderne Sted, og
 snart samlede der Søndag efter Søn-
 dag i godt saavel som i daarlige Vejr
 indtil 1000 Mænd om hans Talerstol.
 Her er nogle af Foredragstemaerne:
 „Populære Indvendinger mod Kris-
 tendommen“, „Paulus i Historien“,
 „Hospitalernes Historie“, „Er Kris-
 tendommen en døende Tro“, „Mun-
 damedanismen“, „Hvad har Kristus
 gjort for Arbejderne?“, „Vanskelighe-
 der i det gamle Testamente“, „det nye
 Testaments Moral“ osv. osv. Og
 disse Emner blev ikke behandlet tør-
 og ledeligt, men underholdende og lit-
 telt, saa at Tilhørerne ofte brast i
 Latter. „I Kirken“, siger Ingram et
 Steds, „har jeg aldrig med min Vil-
 le faaet Folk til at le, men jeg vilde
 simpelthen slet ikke kunne holde
 Mænd i Aande en Søndag Eftermid-
 dag, hvis jeg ikke havde Lov til det
 jævnlige at faa dem til at le“. Naar
 Foredraget var endt, begyndte Diskus-
 sionen, som klart gødgjorde Ingram's
 store Duglighed som en slagferdig Ta-
 lere.
 I September 1897 blev Dr. In-
 gram udnævnt til Canon ved St.
 Paulskirken og kort efter til Biskop
 af Stepney. Stepney er et andet Navn
 for DstLondon, som danner et særligt
 Stift under en Suffraganeller Hjel-
 pebiskop hos Biskoppen af London.
 Ogsaa til denne Gerning var han den
 rette Mand. Som Biskop som særlig
 hans Evner som Prædikanter for Dag-
 en, og hvor han talte, sløttedes Folk
 omkring ham, ja selv St. Paulskirken
 der kan rumme 10,000 Menneker var
 ofte overfyldt, naar han prædikede. Ved
 Siden af den ægte evangeliske Tone
 om Synd og Naade, som gaar igens-
 men hans Prædiken, er denne ogsaa
 baaren af en varm Kærlighed til de
 Fattige og en dyb Fortsættelse af, hvilke
 Hindringer London kan lægge i Vej-
 sen for at blive Kristene. Denne
 Fortyndelse gjorde ham til en fætt
 Taler og Medarbejder af Christian
 Social Union" og saa af dens Medlem-
 mer kan man se ham med Hæder og Klem-
 tale som om de fattiges Krav paa bedre

Boliger, aadne Bladser, Biblioteker og
 gode Udspreddelser.
Stærkest bejogt Møde.
 „Af dansk-lutheriske Præster, nogen-
 finde holdt vest for Denver Colo.,
 vil blive afholdt i Easton California
 fra 6 — 9 Nov.“ læser man om i
 „Dn“ af 13. Aug. Dette maa ab-
 solute kaldes glædelige Efterretninger
 fra Pacific Kysten, man maa da øns-
 ke, at Guds Vand saa Lov at hvile
 over dette Møde saa Missionens hel-
 lige Sag maa fremmes derude blandt
 bore berdoende spredte Landsmænd,
 hvor mange Sieder sidder i et aandeligt
 Mørke uden at faa høre Herrens Ord
 om Sund og Naade, om Frelse og Sa-
 lighed.
 Man ikke det kunde være en Gud-
 velbehagelig Gerning, at faa oprettet
 en Missions-Højskole ude paa Ky-
 sten? Der maa absolut være dansk
 Ungdom nok. Naar man tager Hen-
 syn til det store Antal af Danske der-
 ude saa maa der jo være en stor Ung-
 dom, som ingen Anledning har til
 at komme paa dansk Skole og der er
 sikkert mange unge derude, som hven-
 der et døbt eller konfirmerede; saa
 en Missions-Højskole, for saadanne
 og andre danske Mænd og Kvinder vil-
 de vistnok en god Hjælp for Missio-
 nens derude.
 Der maa ogsaa være Penge nok;
 thi der findes vel ingen Stat i Uni-
 onen, hvor Folk er saa velstillede som
 i California, saa det vilde vist ikke
 være vanskeligt at faa Penge til et
 saadant Foretagende, naar man først
 bliver klar over, at en saadan Skole
 tiltrænges.
 Det har vist sig i enkelte Tilfælde
 at vort Folk derude er ikke saa ban-
 ge for at tage dibt Kommen, naar
 det gælder en god Sag, og Forældre,
 som har Børn, der vokser op, vil let
 kunne indse, at det vilde være en god
 Sag at offere til, og det vilde sikkert
 have sin store Betydning derude, at
 det blev en mere dansk end engelsk
 Højskole. Der findes jo mange Sles-
 viger i California, som næsten alle
 elste den danske Tunge, men deres
 Børn er glæde borte i det engelske af
 den Grund, at Forældrene ikke har
 været i Stand til at opholde det dan-
 ske af Mangel paa dansk Undervis-
 ning eller dansk Skole.
 Kan vi ikke hjælpe vor dansk Ung-
 dom frem i det danske Sprog paa
 Kysten, saa har vor dansk-lutheriske
 Mission snart talt sine Dage derude;
 thi da vil den ende med de gamle
 Bortgang.
 Nogen vilde maatte sige saadan: „Er
 der nogen Interesse for Sagen?“ Da
 maa vi svare, at Sagens Interesse
 maa oparbejdes derud at enhver Præst
 derude virker virker i sin Kreds for
 Sagen; og saa at en Mand rejser
 rundt i alle danske Sætteligheder og
 taler Sagen og interesserer baade un-
 ge og gamle for den. Bliover Sagen lagt
 i Herrens Haand og baaren paa Bøn-
 nens Arme, skal den not vinde Frem-
 gang og Bestyrtelse. Og da Stolen
 kommer til at ligge over 2000 Mile
 fra den nærmeste Samfundsskole be-
 høver man ikke at frygte for at den
 vil staae Vitens Stoler.
 Kunde det nu ikke være godt nok,
 om alle Præsterne paa Kysten tæn-
 te over Sagen, talte med Gud om den
 og tillige med sine fortlørlige i Menig-
 hederne og saa naar de i November,
 i Forening med Samfundets For-
 mand, samles til Aarssamfundet i Ca-
 lifornia, tog een Dag mere end den fast-
 satte Tid til at drøfte Skolefor-
 dette Møde, til Fremværelse, eller og
 saa strinlæg den og begrav den for
 aldrig mere at se Dagens Lys, hvis
 man kommer til det Resultat, at det
 tjener den bedst. Dog Gud forbyde det,
 da den sikkert vil tjene Missionens
 Fremme derude paa Kysten, Guds
 Ravn til Vre og Sjæle til Frelse.
Norsk-Dansk — Dansk-Norsk.
 (Efter „Kristiania Dagbladet“)
 For 1814 var der vist lidet Tale
 om norsk Bogisprog. Vist den Tid og
 ligeledes længe efter talte de Sagtyn-
 dige at Tid det selles Strikisprog
 dansk, efter Hovedlandet. Saaledes
 talte den naantvulige Overlærer Ly-
 der Sagen sine Bøger, baade Læse-
 bogen og Stilbogen dansk. — Læsebo-
 gen i Dplagen af 1820—1834. —
 Stilbogen af 1821 og 1833. I sin
 Geografi (Side 166) siger Karl Pla-

ton, at „det norske Strikisprog —
 udgør saa godt som eet med det danske
 Strikisprog“, og i sin Geografi 1854
 (Side 135) siger J. Geelmuyden, at
 „det norske Strikisprog er nu næsten
 aldeles ens med det danske.“ Naar
 man saa ved, at Prof. P. A. Munch
 oftere udtalte sig derom, og talte
 Strikisproget dansk, og den daglige
 Grammatikforfatter Jakob Løkke i sin
 Formlære af 1857 gjorde det samme,
 saa skulde man tro, at den Sag maatte
 være paa det rene.
 Alligevel har man kaldt Sproget
 „norsk“, baade de fleste som har skre-
 vet Grammatikker, og i Stolerne har
 man kaldt det norsk som Undervis-
 ningsform.
 For at undgaa dette Navn, som der
 ialfald kunde vistnes om, kaldte Over-
 lærer Jakob Løkke Sproget „Mø-
 dersmaalet“, i Mødsætning til frem-
 mede Sprog; og Overlærer R. Knud-
 sen kaldte det „dansk-norsk“, hvad og-
 saa flere danske har gjort i Ordbo-
 ger.
 Man har ikke tænkt mere over Ting-
 en; men nu har vi set en Strid op-
 kommen, som om det gjaldt om Lan-
 dets Vre og Bærfard. I det sidst ud-
 komne Hefte af „Norsk Forfatterlek-
 sion“ var der Tale om en ellers ukendt
 Mand i Hardanger, som har skrevet
 nogle Smaadigte paa sit Bygdemaal
 og siden skrevet nogle Salmer paa
 „dansk“.
 Her raabtes der i Gevær, fra flere
 Blade. Det var en Fornærmelse mod
 det norske Folk og mod J. B. Hal-
 vorsens Mænes. Der trævdes, at
 vedkommende Blad skulde omtrykkes.
 Og saa er et Blad fortaget over, at
 Arbejder af Jbsen og Bjørnson, over-
 satte paa russisk, er kaldte Oversættel-
 ser fra „dansk“.
 Hvorledes kan dog dette forstaaes?
 Naar noget, som skrives og trykkes
 her i Norge, aldeles ligt det, som skrives
 og trykkes i Danmark, er det da
 virkelig norsk, fordi det er skrevet og
 trykt i Norge.
 Norske Kvifer har ofte korrespon-
 denter i København, disse skriver da
 naturligvis paa dansk. De samme
 Kvifer trykker ofte Stykker af danske
 Kvifer. Disse Stykker, som er skre-
 vet og trykt i Danmark, bliver de
 saa norske naar de oprykkes i norske
 Blade? Bliver de norske, medens de
 i Posten gaar over Grænsen ved Kør-
 nings? Og omvendt korresponderes der
 fra Norge til danske Kvifer, og disse
 indtager Stykker af norske Blade. Er
 da disse Stykker paa norsk, naar de
 skrives her i Norge? Hvorledes de
 saa til dansk i Posten paa Færgen over
 Øresund?
 Det er nu klaret over, at Oversæt-
 telser paa russisk af Jbsens og Bjørn-
 sons Arbejder er kaldt Oversættelser
 fra dansk. Der var for nogle Aar
 siden et aldeles lignende Tilfælde: En
 Dyster havde overfat paa tysk et Ar-
 bejde efter Prof. P. A. Munch og
 kaldt sit Arbejde Oversættelse fra dansk.
 En Nordmand havde i Strikisprog
 Oversættelsen opmærksom paa, at man
 i Norge talte Sproget norsk. Tysk-
 ren sporede, at han var gaet ud fra
 en Analogi: I Tyskland siger man
 om en Bog, at den er fransk, enten den
 er udkommen i Bryssel eller i Paris;
 ligesom troede man, at en Bog var
 ligesaavel dansk, om den er udkommen
 i Kristiania, som om den er udkommen
 i København, naar den er paa samme
 Sprog.
 Naar den store amerikanske For-
 bundskat kan finde sig i, at dens
 Sprog kaldes efter Møderlandet, en-
 gelsk, saa kunde vel ogsaa vi i vort lille
 Norge finde os i, at Sproget kaldes
 dansk efter Møderlandet.
 Forfællen mellem Bogisproget i
 Danmark og Bogisproget i Norge er
 ikke andet end Forsatterenskomme-
 ligheder, ligesom mellem forskellige
 Forfattere af hvert af disse Lande.
 Efter det her fremstillede, kan det
 ikke være rigtigt at kalde Bogisproget i
 Norge norsk. Det bør hedde dansk
 eller dansk-norsk — eller om man vil
 norsk-dansk.
 Men de, som holder fast paa, at
 Bogisproget maa kaldes norsk, plejer
 slette sig derpaa, at det kaldes saa i
 Grundloven. Man vilde paa Sten-
 thinget Høsten 1814 hindre, at Jovnst
 i Samfundets Djemed skulde faa Ind-
 pas i Norge, og derfor blev det fast-
 sat, at det i Norge brugelige Strikis-
 prog skulde bruges.
 Dette skulde ordnes i en Stynding,
 og det af Mænd, hvori blandt saa eller
 ingen havde forsendt Forsætning
 til at flette Rede paa Tingen; og saa
 tænkte man vel, naar Landet var selv-

stændigt, maatte det selvfølgelig og-
 saa have sit eget Sprog.
 Imidlertid har vi jo set ovenfor, at
 baade Lyder Sagen og andre Sags-
 kundige vedblev at kalde Sproget
 dansk, og det ser vi, at Ublændiger gør
 den Dag i Dag.
 Tidligere gav enkelte danske enten
 ondt fra sig over, at man i Norge
 kaldte Fællesproget „norsk“ eller og-
 saa gjorde de sig lystig derover og
 gjorde Nar af Norge for det, som den
 store, sproglærde Professor R. Rast
 gjorde i en Avis i 1828. Nutildags
 tier de om den Sag, eller ogsaa kal-
 der de det dansk-norsk, og det er ogsaa
 det forrestes og historisk rigtige,
 efter som ogsaa Nordmand for Nor-
 ges Adskillige fra Danmark 1814
 havde sin Del i Udviklingen af Fæl-
 lesproget.
**Vore
 Samfundsbestemmelser.**
 I „Danferen“ Nr. 64 d. a.
 gjorde jeg paa Skolebirektionens Veg-
 ne opmærksom paa, at Aarssmødet i
 Racine vedtog en Bestemmelse om, at
 Kandidater fra andre Stoler og Præ-
 stier fra andre Samfund, som ønsker
 at indtræde i „Den forenede Kirkes“
 Tjeneste, heretter maa tage Eksamen
 ved vor Præstestole, forinden de kan
 ordineres eller optages i Samfundet.
 Men Pastor L. Johnson, Samfundets
 Sekretær, hvis Pligt det jo er at bog-
 føre en saadan Bestemmelse, har i
 „Dn“ Nr. 66 en Artikel med Over-
 skriften: „Til Oplysning“. Og denne
 Oplysning gaar ud paa, at Bestem-
 melsen slet ikke er nogen Aarssmøde-
 beslutning, men en Beslutning fat-
 tet paa et Præstemøde i Zmanuels
 Kirke, som ved en Forglemmelse it-
 te blev bragt ind i Aarssmødet.
 Jeg ønsker ikke at strides om denne
 Sag hvoerten med Pastor Johnson eller
 nogen anden af mine Troesfællende.
 Jeg ved, at Strid i vore Blade al-
 lerede har affødtkommet udelig Staa-
 de for Guds Rige blandt os. Vi
 trange ikke til mere af den Slags.
 Men naar man angribes eller hindres
 i Udvølsen af sine Pligter, bliver man
 nødt til at forsvare sig, og jeg skal
 forsøge at gøre det paa en broderlig
 Maade.
 Med Hensyn til ovennævnte Beslut-
 ning forholder det sig saadan, som jeg
 har skrevet, og Skolebirektionen vil
 rette sig efter den; derved bliver det.
 Men til videre Oplysning i Sagen,
 kan jeg meddele, at Beslutningen slet
 ikke blev fattet paa Præstemødet i Z-
 manuels Kirke. Den Sag blev bragt
 paa Tale, men ikke forhandlet, da
 Tiden fattedes os. Den blev henlagt
 til et senere Præstemøde. Men Kom-
 ite Nr. 2, som havde med Stolen at
 gøre, tog Sagen op, bragte Forslaget
 ind i Aarssmødet og fik det vedtaget.
 Forslaget var skrevet paa et særskilt
 Stykke Papir, som blev givet til For-
 manden. Han overgav det til Sekre-
 tæren, efter at det var vedtaget.
 Hvor Sekretæren saa har opbevaret
 Dokumentet, ved jeg ikke; men jeg hu-
 ster det nøje; efter som jeg selv bragte
 det op i Komiteen og var tilstede ved
 Forhandlingen, da Aarssmødet vedtog
 Forslaget. Der er vist ogsaa nok for-
 bundet mig, der kan huske det. Forholdt
 det sig derimod, som Pastor Johnson
 siger, saa vilde denne Forglemmelse
 han omtaler, jo ogsaa falde paa hans
 egen Regning. Men det er ikke der,
 Fejlen kommer ind. Den kommer ind
 ved at forglemme at optage det i Aarss-
 beretningen.
 I samme Artikel ophjær Pastor
 Johnson Skolebirektionen om, at den
 i et tidligere Nr. af „Dn“ har gjort
 noget som var forfærdt, naar den skrev,
 at den ikke vilde ubetale andet af
 Lærerskassens end Stolens egne
 Udgifter. Han mener, at vi er nød-
 udgaf til at ubetale Formandens Løn
 af Lærerskassens; thi saadan blev
 det bestemt paa Aarssmødet i Green-
 ville, Mich. Men denne Oplysning er
 lige saa lidt værd som den forrige; thi
 det er paa et senere Aarssmøde bestemt,
 at Formandens Løn skal ubetaltes af
 Missionskassen. Sekretæren huster
 maaste heller ikke den Bestemmelse fra
 Aarssmødet i Albert Lea; thi den er
 heller ikke medtaget i Aarssberetning-
 en.*) Men Samfundets Formand
 og Kasserer huster den, til trods for,
 at den er forglemt indført i Aarssberet-
 ningen, og sidste Aars Regnskab viser,
 at Lønnen er ubetalt af Missions-
 kassen.
 *) Beslutningen findes i „Danferen“ Nr.
 40 af 16 Juni 1901, Side 4, Spalte 2.
 J. S. R.

Naar Pastor Johnson saa endelig
 meddeler, at han ikke har ubetalt mere
 end en Aarssmødebestemmelse af Aarss-
 beretningen, da kunde jeg freistes til at
 spørge: Hvor er Brevkomiteens Rap-
 port bleven af? Blev det ikke bestu-
 tet, at den skulde trykkes i Aarssberet-
 ningen? Hvorfor er Løfteresolu-
 tionerne til Ven Racines Borgere og
 til Menighederne derifra ikke med-
 taget? Eller kunde vi ikke som Sam-
 fund være bekendt at trykke saadanne
 Bestemmelser i vor Aarssberetning?
 Men en anden Sag er det jo med
 den Beslutning, som Sekretæren ind-
 bringer, at han med Willie ubelob.
 Det er et Spørgsmaal af ikke liden Be-
 tydning, om Sekretæren er berettiget
 til at ubelade af Aarssberetningen no-
 gensomhelst Aarssmødebestemmelse. Pas-
 tor L. Johnson siger selv i sin Artikel
 „Til Oplysning“: Den eneste Bes-
 lutning, som er ubeladt af mig, er
 Pastor Ridsfigs vidtbetændigjorte For-
 slag om, at disse Præstier skulde miste
 deres Stemme. Denne sit Aarssmø-
 det Bested om i Tide.“ Det undrer
 mig, at Pastor Johnson vilde ubelade
 den forbi, han mente, vi kunde ikke
 være den bekendt, og han saa nu om-
 taler den paa en Maade, hvor den
 vækker meget mere Opsigt, end den
 vilde have gjort, om den var bleven
 trykt i Aarssberetningen. Men for
 disse Læseres Vedkommende, som ikke
 var med til Aarssmødet, og som maatte
 kunde undre sig over, hvad det var for
 et Forslag, Pastor Johnson omtaler,
 skal jeg meddele Anledning til For-
 slagets Fremkomst. Pastor L. John-
 son havde selv i sin Indberetning ber-
 rettet sig over disse Præsters Forsøm-
 lighed i at indsende Rapport (Disse
 Udtalelser af ham findes trykt i Aarss-
 beretningen), og Komite Nr. 3 fore-
 slog Aarssmødet at udtale Befragelse
 over disse forfommelige Præstier og at
 sætte Regler for dem for Fremtiden.
 Ved den Lejlighed var det, at jeg
 bragte ind et Forslag, der gik ud paa,
 at de Præster, som heretter ikke indsen-
 deres Indberetning til Sekretæren,
 skal ved denne Forsømmelse have mistet
 deres Ret til at stemme ved det paa-
 følgende Aarssmøde. Dette Forslag blev
 med stor Majoritet vedtaget af Aarss-
 mødet. Pastor Johnson siger: „Den
 sit Aarssmødet Bested om i
 Tide“. Ja Pastor Johnson sagde
 at han vilde ikke fætte den i Aarssbe-
 retningen, medmindre, at Aarssmødet
 besluttede at han skulde. Der blev saa
 foreslaaet, at rekonfidere Beslutningen,
 men Aarssmødet gav Sekretæren
 Bested derom i Tide, idet den med stor
 Majoritet nægtede at rekonfidere Be-
 slutningen. Ikke desmindre mener Sek-
 retæren, at have Magt til paa egen
 Haand at sætte Bestemmelser ud af
 Betragtning. Jeg paahaar ikke at For-
 slaget var saa særdeles godt, at det
 absolut maatte vedtages, men jeg paa-
 haar, at en Beslutning vedtaget af
 Aarssmødet, skal Sekretæren ikke have
 Magt til at ubelade, enten saa Bes-
 lutningen er vis eller uvis. Hvor bli-
 ver vi ellers af som Samfund med
 vore Aarssmødebestemmelser. Nogle af
 de aller vigtigste Bestemmelser fattet
 paa vore Aarssmøder mangler vi. Blev
 det t. Eks. ikke besluttet paa et Aarss-
 møde, at en Komite, som deriit ned-
 fattes, maatte løbe Bladet „Danferen“.
 Men jeg har ikke kunnet finde
 den Bestemmelse. Jeg vil derfor spørge:
 Hvor findes den Beslutning?
 Skolebirektionen vil altid være glad
 ved Oplysninger, og selv om vi ikke
 kunde tage noget Hensyn til Pastor
 Johnson's Oplysninger, fordi vi fandt
 dem stridende imod Samfundsbestem-
 melserne, saa er vi ikke des mindre
 taknemlige for dem, de tjente dog til
 at give nogen Klarhed over visse
 Spørgsmaal. Heretter vil vi faa fra
 alle Sider prøve paa efter Gode at
 udsøre vor Gerning til Herrens Vre
 og leve op til Reglerne.
 I 3 Ridsfig
**Prov Braham
 Patent Penne**
 naar de skriver til Hjemlandet, og de vil
 aldrig skrive med nogen anden Slags. Ved
 at bygge een Gang i Westfalen kan de
 skrive et helt Brev uden at bygge igen. For
 at avertere Penne gives indtil videre
 med hvert Dussin, for den billige Pris af
 26, tre værdifulde Præmier:
 Præmie 1: En „Auto Gold Pen“.
 Præmie 2: En „Carbon Ink Tablet“.
 Præmie 3: 50 smukt trykte Bistort med
 Navn og Adresse,
 eller 1 „Patent Glass Penholder“,
 eller 1 „Sart Ink Eradicator“.
 Penne kan bestilles hos Menighedernes
 Sekretærer i „Den foren. Kirke“ eller,
 hvor disse ikke har dem, hos
 G. Anderson,
 151 Centre Str., Boston, Mass.